

S pokalom na Olimpu

Izreden uspeh igralcev badmintona z Ježice

Badmintonska ekipa Partizana Ježice je v finalu pokalnega prvenstva Slovenije premagala Olimpijo 8:1. Prvič po 13 letih je veliki pokal dobil drugega lastnika. Doslej je bil vedno v vitrihah Olimpije.

Rezultati letošnjega finala

organizirali prvo tekmo in sicer pionirsko prvenstvo SRS. Kot debutanti so se organizacijsko odlično izkazali. Presenetljivo, postali so tudi prvaki pri moških posameznih in moških dvojicah.

S tem uspehom se je začela formirati močna četa

Letos je Ježica postavila letko na izredno zmaganje v pokalnem prvenstvu SRS. Najprej so premagali Olimpijo III. z rezultatom 6:3, v polfinalu Olimpijo II. z 9:0, v finalu pa še dolgoletnega prvaka Olimpijo I. z neverjetnim rezultatom 8:1 in s tem prekinili njihov dolgoletni monopol nad tem naslovom, ki so ga imeli dolgi trinaest let. To je nedvomno dokaz njihove kvalitete.

Teden pred tem »velikim dogodkom«, pa so se Ježičani odlično odrezali na republiškem prvenstvu v Mariboru. Osvojili so tri druga mesta, omeniti pa moram še uvrstitve ježiških parov, saj so se vsi trije uvrstili med prvih pet.

K »slovesu« badmintonskega kluba Partizana Ježice so največ doprinesli: Prošek, Skof, Kaplan, Frankovič, Koprivšek, Kumelj in letos Caleta. »Mušketirje« se vestno pripravljajo na tekme, ki jih čakajo v letošnji in prihodnjih sezonah. Upam, da nas ne bodo razočarali. B. K.

Badmintonska ekipa Partizana Ježice je letos prvikrat zmagala na pokalnem prvenstvu SRS.

(prvoimenovani so igralci Ježice): Koprivšek : Berden 15:4, 5:15, 15:8; Caleta : Vrhunec 15:1, 15:9; Kaplan : Zorga 9:15, 10:15; Caleta : Berden 15:9, 15:10; Koprivšek - Vrhunec 10:15, 15:6, 15:9; Krankovič - Koprivšek : Berden Zupančič 15:13, 15:9; Caleta - Prošek : Vrhunec - Zorga 12:15, 15:6, 15:8; Caleta - Prošek : Berden - Zupančič 15:7, 17:14; Frankovič - Koprivšek : Vrhunec - Zorga 15:7, 15:6.

Badminton pri nas še ni tako razširjen, da bi se po množičnosti lahko meril npr. s košarko. Toda kljub temu so se ga Ježičani uspešno oprijeli. Trenirati so začeli pred 10. leti v ne prav dobrih pogojih. Ko so se ti pogoji izboljšali, s tem mislim telovadnico in seveda finančno podporo, ki jim jo je nudil TVD Partizan Ježica, so

»beli mušketirjeva«. Kvaliteta je iz leta v leto močno narasla, seveda ne brez uspehov. Mladi Ježičani so nekaj let premočno držali naslove mladinskih prvakov in moških v dvojicah in moških posameznih. Za to sta zaslužna predvsem Skof in Kaplan, v zadnjih dveh letih pa Frankovič in Koprivšek. Zgodaj so se spoprijeli tudi v mednarodnih srečanjih, in sicer 1964 v Borovljah, kjer so zmagala z 10:1. Potem je sledilo vedno več mednarodnih in domačih tekem. Igrali so že z Avstrijci, Nemci, Čehi, Madžari in Rusi (to so samo ekipni dvojnji).

Udeležili so se tudi nekaj mednarodnih turnirjev v Avstriji, Nemčiji in ČSSR. S temi srečanji si izboljšujejo kvaliteto in nabirajo izkušnje, ki so jim potrebne za nadaljne uspehe.

Šolska tekmovanja

V organizaciji strelske družine Tabor z Ježice je bilo občinsko

BLOUDKOVO PRIZNANJE ZA SILVA ČEBULJA

Konec novembra, na dan obletnice smrti nestorja slovenske telesne kulture inženirja Stanka Bloudkova so podelili Bloudkovo priznanje in priznanja najzaslužnejšim telesno kulturnim delavcem in organizacijam za njihovo dolgoletno plodno in nesebično delo. Med tistimi, ki so prejeli Bloudkovo priznanje, je bil tudi dolgoletni predsednik naše obč. zveze za telesno kulturo Silvo Čebulja. Priznanje je dobil za povojno delo v športnih organizacijah in Obč. ZTK Bežigrad.

tekmovanje osnovnih šol v streljanju z zračno puško. Nastopilo je 37 pionirjev in 10 pionirk s šestih osnovnih šol, razen šole Franca Ravbarja.

V ekipnem tekmovanju je zmagala ekipa osnovne šole Danile Kumar in že drugič zapovrstjo prejela prehodni pokal občinske zveze za telesno kulturo. Med pionirji so bili najboljši: Janez Aleš (Danile Kumar) 161 krogov od 200 možnih, Jože Kornhauser (Mirana Jarca) 140 in Aleš Rajster (Danile Kumar) 138 krogov, med pionirkami pa Sonja Jambor (Mirana Jarca) 92 krogov od 200 možnih, Nataša Ramovš (Danile Kumar) 85 in Marjeta Močilnikar (Maksa Pečarja) 65 krogov. Prvi trije v obeh kategorijah so prejeli kolajne.

Pri rezultatih se očitno kaže, da so najboljši strelci učenci osnovne šole Danile Kumar, ki redno trenirajo pri strelski družini Tabor na Ježici ter posamezniki, ki so letos začeli vaditi v šolskih krožkih. V priložnem letu pričakujejo boljše rezultate in večjo udeležbo, potrebno pa bo več tekmovanj, posebno med krožki na šolah. S. Č.

SMUČARSKI TEČAJ

Za odrasle — začetnike ga bo organizirala občinska zveza za telesno kulturo od 15. do 22. januarja na Mali planini

Z dograditvijo doma Planinskega društva Črnuče na Mali planini so se odprle Bežigrajanom nove možnosti za zimsko in poletno rekreacijo. V lanskim zimski sezoni so bežigrajske šole imele v novem domu smučarske tečaje, letos pa bo občinska zveza za telesno kulturo pred pričetkom šolskih smučarskih tečajev priredila tečaj za vse tiste nekoliko starejše Bežigrajčane, ki bi se radi поблиže seznanili s skrivnostmi smučanja.

V tečaj, ki bo od 15. do 22. januarja 1972, bo sprejetih do 50 kandidatov. Cena dnevne oskrbe v domu PD Črnuče bo znašala okrog 48,00 din. Znesek bo treba vplačati ob dokončni prijavi na občinski zvezi za telesno kulturo Ljubljana — Bežigrad.

Parmova 41/I. nadstropje levo, soba 25, v dneh 10., 11. in 12. januarja 1972.

Občinska zveza bo zagotovila smučarske vaditelje. Ker so avtobusne zveze iz Ljubljane do spodnje postaje žičnice na Veliko planino ugodne, ne bodo organizirali posebnega prevoza za tečajnike.

Za tečaj naj bi se prijavili predvsem začetniki in tisti, ki še slabje obvladajo smučanje.

Začasno se prijavite na naslov: Občinska zveza za telesno kulturo, Ljubljana-Bežigrad, Parmova 41, 61000 Ljubljana, najkasneje do 5. januarja 1972. V prijavi navedite: priimek in ime, starost in točen naslov (tudi telefonsko številko).

TEKMOVANJE STRELCEV OB DNEVU REPUBLIKE

V počastitev Dneva republike je strelska družina Tabor z Ježice organizirala tradicionalno tekmovanje v streljanju z zračno puško. Nastopilo je 30 strelcev z Ježice, Črnuče in Gradbenega šolskega centra. Največ uspeha so imeli strelci Ježice, saj so osvojili prva mesta. Med posamezniki se je posebno izkazal Ivo Drevišek, ki se je z dobrim rezultatom in zmago poslovil od pionirske konkurence. Drugi dan si je z zmago pri mladincih že zagotovil mesto v mladinski ekipi.

Rezultati: Pionirji — ekipno: 1. Tabor Ježica 440 krogov; posamezno: 1. Drevišek 164 krogov, 2. Aleš 138, 3. Rajster 138 (vsi Tabor). Mladinci: 1. Tabor Ježica 687, 2. Heroj Vitez Črnuče 679, 3. GSC 546; posamezno: 1. Drevišek (Tabor) 243, 2. Predanič 235, 3. J. Močilnik 322 (oba Heroj Vitez). Mladinke: 1. Tabor 597; posamezno: 1. Meden 220, 2. Dobovičnik 192, 3. Umek 185 (vse Tabor). Člani: 1. Tabor 988, 2. Heroj Vitez 977; posamezno: 1. D. Dovč 259, 2. Bohinec 258 (oba Tabor), 3. Japelj 255 (Heroj Vitez).

BRANE MAJERLE

V bežigrajski občini je letos delovalo 7 košarkarskih klubov ali sekcij. Od teh je v republiških ligah sodelovalo kar 5 članskih, 1 ženska, 3 mladinske in dve pionirski vrsti. V primerjavi z ostalimi občinami v Sloveniji je to visoka številka, posebno če upoštevamo tudi tekmovalne dve članski, dve mladinski in tri pionirski vrste v medobčinski ligi. Že ti podatki nam povedo, da je košarka v občini zelo razširjena in množična.

Pogojni dela, v katerih delajo posamezni klubi ali sekcije, niso izenačeni, niti zadostni za kaj več kakor so klubi lahko pokazali. TVD Partizan Ježica, ki ima tudi najdaljšo košarkarsko tradicijo v občini, ima edini na razpolago lastno igrišče in prostore. V zimskem času uporabljajo novo telovadnico pri osnovni šoli Franca Bevka, ki ima normalno košarkarsko igrišče. Vsi drugi uporabljajo igrišča in prostore pri šolah in so popolnoma odvisni od gostoljubnosti uprave šole. Financiranje klubov poteka izključno od Občinske zveze za telesno kulturo Bežigrad in za osnovno dejavnost in program dela v glavnem zadostuje.

Največji problem vseh klubov (tudi drugod v Sloveniji) je notranja organizacija in funkcionarji. Organizacijsko delo in vodenje kluba je v glavnem prepuščeno eni ali trem osebam, ki opravljajo delo iz čistega entuziazma, imajo malo izkušenj in svojega dela opravljajo ne morejo izkluživati tako, kakor zahteva današnji čas razvoja košarke. Izredno pereče je tudi stanje trenerjev v klubih, ki so istočasno tudi funkcionarji kluba in se strokovno

delo, več kot 10 mladih iz bežigrajskih klubov je bilo v zadnjih letih poklicanih v republiško mladinsko reprezentanco, več najboljših igralcev pa so klubci že dali drugim.

Posamezni klubi so skušali iskati možnosti, kako bi iz te množičnosti zbrali tudi kvaliteto, saj so imeli kvalitetne igralce — in se prebili med vodilne klube v Sloveniji. Pri tem so v glavnem gledali na svoj razvoj in zaradi pogojev, v katerih delajo, niso mogli uspeti. Dejstvo je, da bi vsi klubi v občini lahko s skupnimi močmi dosegli to, kar je vsak klub za sebe že poskušal, vendar ni bilo enotnega programa in skupnih interesov. Tu so največ zakrivil člani komisije (Močilnik — predsednik Radošević in Kobilica — člani), ki je bila pred letom dni izbrana, da bi izdelala strokovni program za kvalitativni napredek bežigrajske košarke in tega dela klubovi obljubi ni opravila. Zanimivo, da članov te komisije ni nihče poklical na odgovornost in je tako ostalo vse po starem.

Po vsem tem se nam zastavlja vprašanje, kaj hočemo doseči s košarko v naši občini? Množičnost gojitelj smo začeli ustanovljati košarkarske klube ali sekcije; Danes nas je že preostala. Organizacijsko nismo tako močni, da bi lahko vsem zadostili. Vedeti moramo, da se košarko učiti več let in igralec, ki že redno vadi leto ali dve, hudo vedno več znanja in nastopov v močnejši konkurenci. Torej igralci kader imamo. Ugotovljamo upadanje zanimanja trenerjev in funkcionarjev za delo v klubih, ki bo vedno večje, če ne bomo mo-

BEŽIGRAJSKA KOŠARKA NA USODNI PRELOMNICI

Izhod — sodelovanje

nemu delu ne morejo povsem posvetiti. Tako pa da zanimanje za trenersko delo, saj trener, ki se trikrat tedensko ukvarja z ekipo, ne more se opravičiti dela v klubski upravi. Navedemo naj, da je pri šolskem centru za telesno vzgojo v Ljubljani od leta 1963 do 1971 skupno registriranih 116 trenerjev z diplomami, od teh kar 16 trenerjev in en trener I. razreda izmed članov bežigrajških klubov, več kot 15 poslanih pa tečaja ni uspešno opravilo.

Danes pa od teh le še štirje delajo v klubih, ki so jih poslani na tečaj (6 jih je odšlo v sodniške vrste, 2 delata v izvenbežigrajske klube, ostali ki so prenehali z delom). Trener, ki je opravljal dodatno delo tudi v upravi kluba, časovno ni zmogel vsega in je bil za to delo tudi premalo stimuliran. Zato je prešel v drugo področje dela pri košarki, ali je prenehal z delom ali pa si je poiskal sredino, kjer opravlja le strokovno delo.

Pri mladini je izreden interes za košarko. Kljub velikemu številu klubov in ekip za Bežigradom, le-ti ne morejo sprejeti vseh, ki bi radi igrali košarko. Največ so pri tem vezani na omejen čas na igriščih in telovadnicah, kolikor jim ga predpiše, po svoji volji, uprava šol, od katerih je igrišče ali telovadnica.

Iz pregleda udeležbe na republiških prvenstvih mladih košarkarjev je razvidno, da so nekatere ekipe imele lepe uspehe, če upoštevamo pogoje in težave v katerih delajo.

Članske vrste so se hitro prebile v razna republiška tekmovanja, vendar v teh konkurencah niso zmogle kaj več in smo tako izgubili tudi edinega (in prvega) predstavnika v I. A. moški SKL. Košarkarice Ježice, ki že od leta 1964 tekmujejo v republiški ligi, so od leta 1968, dalje med vodilnimi tremi ženskimi vrstami v Sloveniji. V vseh letih so igrale le v republiškem okviru in razen par prijateljskih tekem niso imele stika s kvalitetno žensko košarko v drugih republikah. Po svojih uspehih bi si igralke zaslužile, da bi vsaj enkrat sodelovale na kvalifikacijah za zvezno ligo, ali odigrale več prijateljskih tekem z zveznimi ligami.

Po vseh teh dejstvih lahko ugotovimo, da je košarka najbolj množični šport za Bežigradom. Na žalost kaže tako, da bomo pri tem ostali in se bo še to zanimanje pričelo izgubljati. Kvalitetne igralce bomo lahko dajali v druge občine, drugim klubom.

gli oz. skušali se preostale obdržati in jim nuditi vso pomoč. Upravljanje klubov teži v glavnem na plehli nekaj oseb, ki dela ne zmorejo, čeprav imajo voljo za to. TVD Partizan Ježica ima osnovne pogoje dela (urajeno igrišče, svoje prostore, garderobe itd.), bori pa se s problemom funkcionarjev in trenerjev. Drugi klubi pa imajo ravno pri osnovnih pogojih največje težave.

Ali ne bi bilo nujno košarkarske sile združiti v okviru že obstoječih centrov, ostali pa bi delali toliko, kolikor jim dopustijo možnosti (uporaba igrišča, prostorov)? Kvalitetne igralce imamo (ključni so v republiške selekcije), vendar jih bomo izgubili, če jim ne omogočimo napredka. Članice Ježice so 4 leta zapored med vodilnimi tremi ekipami v Sloveniji, vendar jim nismo našli možnosti nastopanja izven republiške konkurence. Posledica tega je smanjšano zanimanje za vadbo in resno delo, saj so svoj vrh dosegli in igralke prenehale prenehajo z igranjem. Ali bomo z isto prakso nadaljevali tudi pri moških?

Vir dohodkov klubov so v glavnem dotacije ObZTK, kateri gre pri tem vse priznanje in tu v okviru svojih možnosti ni skoparila. Klubske uprave so v glavnem mlade in niso sposobne nabirati dodatnih sredstev.

Današnji razvoj košarke zastavlja tudi vprašanje, ali ne bi morda kazalo razmisлити in poiskati profesionalno strokovno moč — trenerja, ki bi deloval v občinskem centru? Delo z mladimi bi bilo bolj organizirano, lažje bi reševali probleme klubov. Profesionalni trener bi bil v direktnem kontaktu z vsemi klubi, jim pomagal in jih nadzoroval pri delu.

Ugotovljeno je, da so stare klubske uprave delovale v ozkem krogu in niso dale možnosti mladim, ki bi ob pravilnem vodenju lahko mnogo naredili.

Nujno je, da se bežigrajski klubi dogovorijo o programu in delu in se lotijo politike, ki je trenutno izvedljiva in najbolj realna. Od ObZTK si morajo dobiti zagotovilo, da bo njihov enoten program tudi finančno podprt. Če ne bo nobene iniciative iz vrst samih košarkarskih delavcev na terenu, bo ObZTK primorana ukrepati s širanjem dotacije in bo denar porabil v druge namene. To pa bi tudi pomenilo popolni propad bežigrajske košarke.

K. A.

BEŽIGRAJSKI ŠPORT 1971

„NISEM ZADOVOLJEN“

Če smo dobri med slabimi, to ne pomeni kaj dosti, pravi Janez Pavčič, sekretar občinske zveze za telesno kulturo

programu za prihodnje, misli se krear zveze, sicer dogodekni športnik in športni delavec Janez Pavčič.

»Zelo lepo so se slišale vaše uvodne besede, polne hvale na račun dela naše zveze; za mene osebno preveč lepo, ker vem, da vsa ta priznanja, ki smo jih prejeli in jih skoraj vsak dan slišimo, le niso priznanja za nekakšne nadpovprečne dosežke, marveč so to priznanja za povprečno delo nas, ki delamo v zvezi in onih na terenu po osnovnih organizacijah. Če trdim, da za povprečno delo, potem lahko razumete, da drugje v večini primerov delajo manj uspešno, manj prizadevno, da imajo odgovorni, ki določajo politiko razvoja telesne kulture in s tem v zvezi seveda dajejo tudi sredstva, drugje manj razumevanja kot pri nas. Prav zato nisem in nisem zadovoljni, če smo med podpovprečnimi ali povprečnimi za nianso boljši. To ni tisto, kar mi vsi skupaj želimo.

Naj to svojo trditev sedajle ob koncu enega in na začetku drugega, upam uspešnejšega leta podkrepim z nekaj navedbami.

V osnovnih organizacijah po terenu se iz dneva v dan vse bolj čuti pomanjkanje delavljivega funkcionarskega kadra. Starejši tovariši so se utrudili, naveličali so se bosti s številnimi čisto nerešljivimi problemi. Za svoje humano, amatersko delo običajno niso prejeli od nikjer nobenega priznanja. Novih ljudi pa ni ali pa jih je bore malo, kajti zaslužkarstvo je vse preveč globoko pognalo svoje korenine.

Mladi so postali nekoliko bolj zahtevni in nihče več noče leto ali dve greti rezervne klopi in čakati, da bo prišlo njegovih 5 minut in bo nastopil ali zaigral. Vsa želja točli na gol, metati na

koš, mi pa smo z lastnimi objekti daleč na dnu, šolske telovadnice pa lahko naši člani uporabljajo šole po 18.30 zvečer, tako, da na primer delo z najmlajšimi skorajda ni-mogoče. Nič ne kaže tudi, da bi se naša skupna nekajletna želja, da bi končno Bežigrad dobil svoj telovadni dom, kaj kmalu uresničila, pa čeravno je Obč. skupščina program gradnje doma, kot tudi rekreacijskega centra ob Linhartovi Stolpniki sprejela, kajti šolski in športni objekti imajo pri nas absolutno prednost, da za naše objekte vedno zmanjka sredstev, pa tudi urbanisti nimajo dovolj posuša zanje. Danes praktično nimamo kaj nuditi odraslemu občanu, pa čeravno mu kar naprej pojemno na ušesa: rekreirajte se, skrbite za svoje zdravje in telesno pripravljenost. Kje in kako? Menim, da prav pri tem problemu tudi krajevne skupnosti premalo skrbijo za svoja področja, da skrbijo le za stezice, parke in okrasno travo, zelo malo za otroška in druga igrišča. Seveda pa tudi mi ne vzdržujemo dovolj skrbno tudi tisto malo objektov, kar jih imamo.

Brez dvoma je tudi ena od napak dela po naših osnovnih organizacijah, da se včasih zapirajo v ozek krog, da vidijo le tekmovanja in tekmovalne uspehe, pa čeravno tega nihče od njih ne zahteva, da pa pozabljajo na to, da bi razširili dejavnost, pomnožili svoje članstvo; vendar ta razširitev ne more biti v teh materialnih in objektivnih pogojih ne vem kako velika. Res je tudi, da kljub tem težavam vadbena povsod ni na potrebnih višini, toda težko je od amaterskih delavcev zahtevati, da se bodo nenehno strokovno izpopolnjevali, če vemo, da jim za njihovo delo dajemo simboličnih 100,00 din oziroma 120,00 din na mesec

Kaj naj rečem pred vstopom v novo leto 1972? Nekateri so s stanjem, v kakršnem je trenutno naša telesna kultura, zadovoljni. Tolažijo se in nas s tem, da smo med vodilnimi tako v mestu kot v republiki. Jaz se s tem ne morem spriznati, kajti biti dober med slabimi še ne pomeni biti zares uspešen. Mi vsi moramo stremeti za tem, da telesno kulturo, šport in rekreacijo približamo mladim in starejšim, da čimprej zgradimo nujno potrebne športne in rekreacijske objekte, da le-te kot tudi že obstoječe do maksimuma izkoristimo, saj so lastništvo nas vseh in ne le šolobveznih otrok, kar vse preveč radi poudarjamo. Ne morem se pritoževati, da naši odgovorni pri občinski skupščini nimajo razumevanja za telesno kulturo, nasprotno razumevanje je dovolj, toda kadar odločajo o tem, kam bodo šla sredstva, le največkrat prevagajo druge potrebe in telesna kultura dobi precej manj, kot bi bilo za nemoteno in dobro dejavnost potrebno. Čeravno smo do nedavnega v Ljubljani prednjačili tudi v sredstvih za telesno kulturo, smo sedaj že ostali zadaj, posebno kar se tiče investicij za športne in rekreacijske objekte.

Predračun naše zveze in osnovnih organizacij, ki smo ga že sestavili, je precej višji od lanskega, kar za 46 odstotkov. Toda to so nujne potrebe za dobro in nekoliko širše delo in zmanjševanje zaprosenih sredstev bo šlo na račun najosnovnejše dejavnosti. Morda bi bilo dobro glede na vse širšo dejavnost v telesni kulturi in vse večjega obsega dela na področju šolstva in vzgojnega varstva, razmisлити o pogojnem formiranju samostojnega sveta za telesno kulturo pri občini in istočasno o formiranju sklada za telesno kulturo.